

DETEKTIVOVÉ Z TAWCESTERU

Alice Sinkner

KRYSY Z RIVIÉRY SIMON BRETT

OD AUTORA
PŘEVÍTEM SNADNO A RYCHLE

DETEKTIVOVÉ Z TAWCESTERU

Alice Sinkner

KRYSY
Z RIVIÉRY
SIMON BRETT

Přeložil David Sajvera

Věnováno mé kmotřence Elizabeth

Tato kniha je fikcí a nezobrazuje žádné reálné události. Všechna jména, postavy, místa a situace jsou buď produktem autorovy imaginace, nebo jsou použity pouze jako fiktivní. Podobnost se skutečnými postavami, ať již žijícími či nežijícími, či podobnost se skutečnými událostmi či místy je čistě náhodná.

Copyright © Simon Brett, 2011

Translation © David Sajvera, 2015

Cover Illustration © Alice Sinkner, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-069-4

1.

Loupež na tawcesterském hradě!

„Samozřejmě že to jsou všechno portréty našich předků,“ vysvětlil Blotto jako vzorný průvodce po velké hradní galerii tawcesterského panství. Neodpustil si ale přitom drobnou narážku: „Ostatně – nedovedu si představit, že by si někdo doma pověsil něco jiného než portréty svých předků.“

„Myslím, že na zdech příbytků středních vrstev obvykle visí různé malůvky, jejichž předmět zobrazení může být zcela odlišný,“ polemizoval s jeho tvrzením markýz z Bluntleighu.

Blotto byl ohromený: „Žába v díře! Buzzere!“

„A někteří lidé mají doma na zdi dokonce reprodukce!“

Blotto to slovo znal. Před očima se mu objevila rudá tvář kaplana na Etonu, který jim jako studentům tohoto prestižního ústavu vysvětloval, že děti nenesí čáp ani vrána a že je jejich rodiče nenašli pod angreštovým keřem. Byl proto z markýzova vysvětlení poněkud zmatený. „Promiňte, Buzzere? Nejsem úplně v obraze. Obávám se, že se můj střelný prach ještě nevznítil.“

„Lidé ze středních tříd si často doma věší na zeď reprodukce.“

„Obrázky reprodukcí lidí?“

„Ne, reprodukce obrazů,“ vysvětloval trpělivě markýz z Bluntleighu. „Lidé ze středních tříd mají doma často obrazy, které nejsou originály, ale jsou jen tištěnými kopiemi originálů.“

„Drobky ze sušenek!“ podivil se Blotto. „Vůbec jsem netušil, že může existovat nějaký jiný obraz než originál. Jak jste se k těmhle informacím dostal, Buzzere?“

„Můj nebožtík otec mi vždy vštěpoval, abych se stýkal s lidmi ze středního stavu.“

„Aha. To se tedy musím pousmát. Proč se vám ten starý kořen snažil něco takového nakukat?“

„Říkal, že člověk nikdy neví, kdy si od nich bude potřebovat půjčit peníze.“

„Ach, už jsem pochopil signály vašeho semaforu. To je dobrá trefa. Jen nemnozí z nás si mohou dovolit nestýkat se s těmi plebejci z bankovního sektoru.“ Blotto se při této myšlence otrásl odporem a jeho křeč projela kašdickou buňkou jeho aristokratického těla. „A tohle je portrét sedmého vévody...“

Blotto, jehož pravé jméno a titul zněl Jeho Výsost Deve-reux Lyminster, mladší syn vévody z Tawcesteru, si tuhle prohlídku rodinné galerie příliš neužíval. Bylo chladné listopadové ráno a jeho to táhlo ven. Cítil by se určitě mnohem lépe, kdyby teď mohl vyrazit na lov. A kdyby nemusel markýzi z Bluntleighu dělat společnost, už by se určitě dávno proháněl po některém z okolních hvozdů. Když mu ale vévodkyně vdova sdělila, že jeho hlavní povinností dnes bude provést hosta po hradní galerii, věděl, že to bude muset zkousnout.

Markýz Blottovi jako člověk ani v nejmenším nevadil. Ten chlápek studoval taky na Etonu, pár ročníků před Blottem, takže nebylo nejmenších pochyb o jeho solidnosti a vlastnostech pravého gentlemana. Blotto zastával názor, že každý absolvent Etonu musí být zákonitě rovný a přímý chlap. Rovný jako dráha odpáleného kriketového míčku, který přeletí nad hlavou nadhazovače a zmizí za hranicí hřiště.

A ačkoli markýzovo plémě nepatřilo k nevybranějším – jeho matka byla Francouzka –, historie jeho rodu sahala až do dob vpádu Normanů do Anglie. A když se nad tím Blotto hlouběji zamyslel, došel nakonec k názoru, že ti chlapíci, co přišli s králem Vilémem I. Dobyvatelem do Anglie, museli také pocházet z Francie. A mít bohatou ovdovělou matku, která žije na ohromném zámku poblíž Středozemního moře, také není úplně k zahoeení. Matka markýze z Bluntleighu se navíc honosila několika zvuočnými šlechtickými tituly dokládajícími její vznešený původ (ačkoli příslušnost k francouzské šlechtě by někomu nemusela samozřejmě stát vůbec za zmínku).

Jedinou do očí bijící poskvrnou markýzova rodokmenu pak zůstávalo jeho katolické vyznání, které zdědil zřejmě právě po své matce. Blotto neměl nic proti katolíkům. Bylo mu těch ubožáků jenom trochu líto. Zdálo se, že povinnou součástí jejich víry je jakýsi permanentní pocit viny, kterou přikusují ke svému každodennímu jídlu jako přílohu. Napadlo ho, že jeho vlastní život je mnohem, mnohem příjemnější a jednodušší – od příslušníka anglikánské církve se nevyžadovala žádná přísná a závazná víra –, jako anglikán mohl vlastně věřit, čemu chtěl.

Tolerantní Blotto tedy proti markýzovi vcelku nic neměl. Přišlo mu jen, že toho mají společného asi tolik jako revolver a ředkvička. Markýz z Bluntleighu například nesnášel lov. Ba co víc – dokonce neměl rád ani kriket. Ani pušky a střelbu. A pokud by ani tyhle diskrepance nestačily podkopat již tak zvětralé podloží jejich vřelých vztahů, pak je dělila ještě další překážka – markýz očividně *miloval* knihy. U Blotta, který se již několik let pracně prokousával jediným svazkem knihy *Ruka Mandžua Fu*, naproti tomu literatura nestála na nejvyšších příčkách žebříčku jeho životních hodnot. Ačkoli mohla být tawcesterská knihovna

směle považována za jednu z nejvýznamnějších knihoven na britských ostrovech vůbec, Blotto, stejně jako většina jeho předků, dosud nikdy neotevřel kožené desky byt' jediného svazku.

V tom se naprosto lišil od své sestry, lady Honorie Lyminsterové, známé v kruzích vyšší aristokratické společnosti (a logicky neznámé ve všech ostatních kruzích) pod přezdívkou Twinks. Titul Prvotřídní mozkovna udělil Blotto své sestře už v raném dětství a nikdy se nepřestal pozastavovat nad tím, jak může takový ohromný intelektuální rolls-royce fungovat na tak titěrném podvozku její křehké tělesné konstituce.

Protože už velmi dávno poznal její nadřazenost a svoji nedostatečnost na poli myšlení, nepocítil vůči ní ani na okamžik sebemenší náznak žárlivosti. Vlastně Twinks stále obdivoval. To listopadové ráno provázela ale jeho obdiv k sestře též mírná rozmrzelost. Právě kvůli ní měl teď na krku markýze z Bluntleighu a musel se mu věnovat.

Twinks, jak už jste možná vytušili, měla neblahou schopnost zlomit srdce všem mužům, kteří se objevili v jejím okolí. A pozoruhodné na tom bylo především to, že je nepřitahoval její brilantní intelekt. Muži pohybující se v jejích společenských kruzích by si totiž všimli intelektu u ženy pouze v případě, kdyby se jim postavil tváří v tvář a vlepil jim facku – a možná že ani tehdy ne. Důvodem, proč se z těchto významných a mocných mužů stávaly zdrcené a ubohé trosky, byla samozřejmě Twinksina krása.

Kombinace zářivých blond vlasů, blankytných očí a slovinové pokožky s nádechem růžové barvy v nich vyvolávala hluboké emoce, díky nimž se náhle stávali slabšími a zranitelnějšími. Když k tomu připočteme ještě její dokonalou postavu působící dojmem křehkosti, hlas podobný cinkání křišťálového lustru, smích lahodný jako osvěžu-

jící letní vánek, máme před očima přibližnou představu Twinks, oné chodící pasti na všechny příslušníky mužského pokolení.

A markýz z Bluntleighu byl pouze posledním z dlouhé řady těchto obětí, uvíznuvších v jejích osidlech.

Pro Blotta ale představoval tento muž určitý problém. Ačkoli vévodkyně vdova dávala pravidelně najevo svůj záměr získat od své dcery nějaké potomstvo, Twinks byla natolik bystrá a obratná, že se jí pokaždé podařilo matčiny plány nějak zhatit. Jejím hlavním argumentem proti zástupu vlivných a bohatých aristokratů z celé země bylo tvrzení, že to jsou muži chudí duchem a s nedostatečnými intelektuálními kvalitami. Vévodkyni vdovu ale samozřejmě nic z toho příliš nezajímalo.

Kritéria, na jejichž základě tato stará dáma posuzovala potenciální partnery své dcery, nezahrnovala samozřejmě pracné počítání mozkových buněk příslušného adepta. Její manželství s předchozím vévodou, který se vyznačoval téměř kompletní imbecilitou, ji přesvědčilo o tom, že se jedná o zcela podružnou kvalitu, která nemá na úspěšné fungování aristokratického manželství sebemenší vliv, nebo že ho dokonce v mnohém usnadňuje. Zděděná intelektuální nedostatečnost jejího staršího syna, současného vévody z Tawcesteru – všeobecně známého pod přezdívkou Lufa –, nepředstavovala ani pro jeho manželství zásadnější problém. Jediným problémem tak zůstávala neschopnost jeho hranať nevhledné manželky Sloggo vyprodukovat dítě jiného než ženského pohlaví, což s sebou přinášelo riziko, že se dědicem vévodského titulu stane jakýsi vzdálený prasynovec z Austrálie, černá ovce rodiny. Nebo – podle vévodkyně vdovy ještě horší alternativa – že se vévodou stane Blotto.

A to byla až opravdu úplně poslední možnost. Ačkoli vévodkyně vdova měla samozřejmě v zásobě celou řadu

dílčích kritérií pro posuzování nápadníků, a tedy i potenciálních ženichů své dcery, očekávala od nich především dvě podstatné vlastnosti: dobrý původ a bohatství. Jejich mozek byl podružný.

Markýz z Bluntleighu měl celkem dobrý mozek. Šířila se kolem něj v každém případě zvláštní aura roztržitého člověka, jehož mysl šrotuje na plné obrátky. Jak bylo již zmíněno, měl také rád knihy. A v jeho okolí se dokonce šířily fámy o tom, že píše verše. Z těchto důvodů působil na Blotta poněkud hrozivým dojmem.

Twinks věnovala Buzzerovi trochu víc pozornosti než ostatním nápadníkům. Z toho měl Blotto další vrásku na čele. Kdyby se Twinks provdala, vzala by zaprvé zaslíbenou nenarušenou a zaběhlou idyla společného soužití obou sourozenců na tawcesterském hradě, a zadruhé by vévodkyně vdova zajisté neotálela, a povzbuzena svým úspěchem, by zaměřila veškerou kuplířskou energii na jediný cíl – nalezení vhodné nevěsty pro svého mladšího syna.

Pro Blotta to byla děsivá vyhlídka. Dívky se mu sice velmi líbily, dokonce ho bavilo občas si zaflirtovat s některými sestřinými kamarádkami. Mezi dívkou a manželkou je ale přece ohromný, propastný rozdíl! S těmi ženami, které dostanou na ruku snubní prsten, se něco děje, něco opravdu zvláštního. Viděl to už u několika svých spolužáků ze školy. Před chvílí to byli ještě veselí, bezstarostní kumpáni, nezodpovědní idioti, kteří bez mrknutí oka utrácují zděděné majetky, a přes noc se z nich najednou stávají nevolníci svých manželek, kteří srazí poslušně podpatky, když jim jejich choť sdělí, že tu další láhev klaretu už není potřeba načínat. Blotto dokonce slyšel zvěsti o otřesných případech – něčemu tak nepravděpodobnému se zdráhá normální člověk uvěřit – žen, které po sňatku zakázaly svým manželům chodit na lov.

S ohledem na tyto skutečnosti nebyl nejmenší důvod, proč s ženěním pospíchat. Blotto byl proto silným zastáncem *statu quo* (nebo by spíš býval zastáncem *statu quo*, kdyby si tento výraz z výuky latiny na Etonu zapamatoval).

Měl proto smíšené pocity, když při prohlídce hradní galerie tawcesterského panství dělal potenciálně nebezpečnému Buzzeru Bluntleighovi jakousi eskortu. A i když význam francouzského výrazu *noblesse oblige*, který se učil při hodinách francouzštiny na Etonu, dávno zapomněl, mravní zásadě spojené s tímto souslovím rozuměl velmi dobře a důsledně ji aplikoval v praxi. Markýz byl jejich hostem a jako takový (bez ohledu na úmysly, které by s Twinks mohl mít) musí být přijat s patřičnou zdvořilostí.

„A tohle,“ ukázal prstem na další portrét, „tohle je pátý vévoda, známý také pod jménem ‚Černý Rupert‘, jehož životní náklady dosahovaly astronomických výšek... a tady jeho syn, šestý vévoda, z tohoto hlediska rovněž velmi nezodpovědný ‚Rupert Démon‘... a tohle je jeho syn, který se naopak zasadil o finanční stabilitu tawcesterského panství, a vysloužil si proto přízvisko ‚Rupert Nudný‘.“

„Rupert je ve vašem rodu docela oblíbené jméno, není-liž pravda?“ položil Buzzer Bluntleigh otázku, která v Blottovi vzbudila naději, že jeho intelekt nebude tak brilantní, jak se proslýchá. A také naději, že bude díky tomu pro Twinks méně atraktivní.

Tuto triviální pravdu potvrdil pokýváním hlavy. „V tawcesterském rodu je nejstarší syn vždycky Rupert. Druhý syn je vždy Devereux.“

„A co další synové?“

To byl další povzbudivý důkaz Bluntleighovy hlouposti. „Žádní další synové nejsou,“ vysvětloval mu Blotto trpělivě. „Jenom já a Lufa. A pak Twinks, samozřejmě. Ale ona není syn, je to dcera.“

„Už jsem měl tu čest si toho všimnout,“ odpověděl markýz, do jehož očí se vkradl poněkud úlisný výraz. „A jak překrásná dcera!“

Blotto byl na okamžik v pokušení začít vyjmenovávat různé nedostatky své sestry za účelem zchlazení horoucího entuziasmu tohoto nebezpečného ctitele, ale ihned si uvědomil, že by to byla zrada. Navíc – když už na to přijde – Twinks vlastně žádné nedostatky neměla. Ne, bude si muset najít jinou strategii, jak sabotovat manželské ambice Buzzera Bluntleigha.

Prohlídka pokračovala. Blotto ukázal prstem na dřevem obloženou stěnu za svými zády. „A tady máme šestého... vlastně sedmého a osmého vévodu, kteří jsou známi pod přízvisky ‚Rupert Fintil‘ a ‚Rupert Nesvéprávný‘.“

„A kde?“ zeptal se markýz z Bluntleighu.

„No přece *tady*,“ zopakoval Blotto poněkud rozmrzele svoji gestikulaci. Nechápatý pohled Buzzerových očí ho ale přiměl, aby se otočil a pohlédl na místo za svými zády.

Na zdi byly dva obdélníkové stíny, tmavší než okolní sluncem vybělené dřevěné obložení. Jejich přesný tvar navíc definovalo několik zaprášených pavučin. Vysoko nad oběma prázdnými obdélníky vyčítavě trčely dva háčky na obrazy.

Nebylo nejmenších pochyb! Ruperta Fintila a Ruperta Nesvéprávného někdo ukradl!

2.

Přichází Twinks

Blotto mohl očekávat, že když markýzovi oznámí svůj úmysl dojít pro sestru a přivést ji na místo činu, najde ho nevyhnutelně ve velké hradní galerii, čekajícího oddaně na její příchod. Ten chudáček byl Twinks tak posedlý, že by byl schopen vyčkávat neomezeně dlouhou dobu na požehnání ji alespoň na malý okamžik spatřit. Podobal se žábě, která čeká s otevřenou tlamou osmačtyřicet hodin v deliriu pod okapem na životodárnou kapičku. A když se Twinks konečně objevila, otevřela se ústa Buzzera Bluntleigha tak, že jeho spodní dásně dosahovala skoro až k jeho ponožkovým podvazkům. Také jeho oči se nápadně zvětšily, čímž se podobnost se zmíněným zvířátkem přiblížila k dokonalosti.

Dokonce i její bratr musel uznat, že Twinks ono ráno vypadala prostě úchvatně. Měla na sobě dechberoucí šaty ze stříbřitě šedého saténu sahající těsně nad kolena a odhalující pokušení v podobě nádherného lýtka oděného do hedvábných punčoch. Na krku se jí pohupoval krásný perlový náhrdelník, jenž sahal skoro až k lemu jejího výstřihu. Na zápěstí měla nonšalantně zavěšenou černou kabelku vyšívanou stříbrnou nití.

Bylo zřejmé, že se markýz z Bluntleighu tím výjevem neobyčejně kochá, soudě alespoň podle velikosti otvoru jeho úst, který byl teď ještě větší než před okamžikem. „Uhm, er... um, er... um,“ bylo jediné, na co se zmohl.

„Tak co tu máte za problém?“ zeptala se přišedší Twinks. Blotta píchlo u srdce. Nevzpomínal si, že by se mu někdy něco podobného přihodilo, a nebyla to zrovna příjemná zkušenost. Aby to nebyla nějaká zástava srdce nebo něco podobného! Příčinou tohoto píchnutí u srdce bylo ale použití druhé osoby množného čísla v její otázce. Chtěla snad tímto všeobjímajícím slovesným tvarem naznačit, že se markýz z Bluntleighu stává dalším členem jejich vyšetřovacího týmu? Bylo docela dobře možné, že se tento vetřelec pokusí získat Twinksinu ruku, a nebylo vyloučeno dokonce ani to, že se bude podílet na detektivních aktivitách, vyhrazených dosud exkluzivně pouze oběma sourozencům. Sotva Blotta takhle myšlenka napadla, píchlo ho u srdce podruhé.

Potlačil to. Nedal na sobě nic znát a pokusil se odpovědět na její otázku, jako by se nic nedělo: „Problém není ani tak v tom, co tu je, jako spíš v tom, co tu není.“ A namířil ukazováček na prázdná místa na zdi obrazárny.

„Velké ňuchající vodní krysy!“ zvolala Twinks v reakci na bratrovo gesto. „Tady to musel vybělřit nějaký zákeřný chmaták nebo chmatáci! Musíme přijít na to, kdo to udělal!“

Další píchnutí u srdce. Blotto se marně snažil vybavit si, jestli jeho sestra někdy tak otevřeně mluvila o potenciálním vyšetřování v přítomnosti třetí osoby. Nezamýšlela snad rozšířit jejich osvědčené detektivní duo tak, že by se z něho stalo trio?

Jeho myšlenka byla ale záhy zaplašena dalším vývojem událostí. Twinks se obrátila na svého nápadníka s okouzlejícím úsměvem, kterým ho zatlačila ještě hlouběji do bažin jeho nenaplněné lásky, a sladkým hlasem se ho otázala: „Buzzere, nemáte náhodou ještě něco na práci?“

„Ehr... co tím přesně myslíte?“

Blotto sdílel markýzovu zmatenost. Otázka, kterou jeho sestra položila, byla opravdu matoucí. Cožpak by příslušník aristokracie měl mít něco na práci? Zvláště když tenhle člověk neměl rád ani hony... ani kriket... a dokonce ani nestřílel z pušky. Takhle brzo dopoledne mohl tak akorát sedět v kulečnickovém sále s lahví brandy. Nebylo pochyb o tom, že Twinksina otázka v sobě skrývala určitou záludnost.

„No, ehm... abych řekla pravdu,“ odpověděla Twinks nevykykle slabým hláskem prozrazujícím, že si je dobře vědoma dilematu, které v potenciálním snoubenci nechala vyvstat.

Twinks ale nikdy dlouho neváhala. Její bratr věděl, že už se dokázala dostat z horších šlamastyk, takže ho nepřekvapilo, když k markýzovi vyslala další sladký úsměv a sdělila mu: „Doslechla jsem se, Buzzere, že prý píšete poezii...”

„Ach, no, um, ehr...”

„Proč nejdete a nenapišete nějakou báseň?”

„Já... ehm... um...”

„Třeba pro mě.”

Tohle samozřejmě zabralo. Ať se ono pozdvížení okolo údajného markýzova koníčku zakládalo na nějakém reálném nebo nereálném základě, byla to určitě image, na které si markýz zakládal, a nemohl proto Twinks odmítnout, zvláště v případě, když ho o napsání básně osobně požádala. Byla to výzva a Blotto už za několik vteřin mohl pozorovat záda markýze, který se vzdaloval chodbou velké hradní obrazárny, aby si opatřil husí brk a papyrus, nebo co to všichni ti básníci k provozování svého odporného řemesla vlastně potřebují.

Zdálo se, že Twinks se po jeho odchodu znatelně ulevilo, takže se Blotto ani nesnažil položit jí otázku, která ho předtím tak trápila. Twinks by se před ním určitě nikdy nepřetvařovala. Oba sourozenci byli prostě unikátní tým

a bylo nemyslitelné, aby se někdo další do jejich vyšetřování jakkoli vměšoval.

Blottovi se ulevilo také proto, že se u Twinks při odchodu tohoto ctitele neprojevovaly klasické symptomy zamilovanosti, neboť ho ani neprovázela zamilovaným pohledem a dokonce se o něj přestala vůbec zajímat, jakmile byl jen o pár metrů dál. Zdálo se, že když zmizel za dveřmi, zapoměla na jeho existenci úplně. Jediné, co ji v tomhle okamžiku zajímalo, byl případ, který je teď nutné vyšetřit. Tohle poznání bylo pro Blotta tak sladké jako ten nejdělekatnější vanilkový rohlíček.

Když jeho sestra obrátila své blankytné oči na stěnu a zkoumala dva tmavší obdélníky na dřevěném obložení, její oči zazářily. „Naši zlodějíčkové věděli velmi dobře, pro co si jdou,“ oznámila s jistotou. „Byli to Gainsborough a Reynolds.“

„No to mě vykostí rybářským nožem!“ pronesl její bratr ohromeně. „Jsi absolutní skřivánčí hrtan, Twinks. Stačí ti jediný pohled na stěnu a znáš jména těch smraďochů, kteří ukradli naše Ruperty.“

Twinks sraštila obočí a na čele se jí objevila vráska. „Nejsem moc v obraze, Blotto, můj starý knoflíku od kalhot...?“

„Já jsem věděl, že je dokážeš vždycky trefit přímo do čumáku, co? Za ta léta ses hodně zlepšila. Jediné, co musíme teď udělat, je najít ta dvě shnilá rajčata jménem Gainsborough a Reynolds a případ bude uzavřen. Všechno je jasné jak make-up nějaké Francouzky.“

„Hm... ne, Blotto,“ namítla jeho sestra taktně, „Gainsborough a Reynolds nejsou jména pachatelů tohoto zločinu.“

„Tak cí jsou to jména? Jejich kompliců?“

„Jsou to malíři. Thomas Gainsborough namaloval Ruperta Fintila a Joshua Reynolds namaloval Ruperta Nesvépravného.“

„Ach...“ řekl Blotto a snažil se, aby toto „ach“ znělo zhruba ve smyslu:

„Ach samozřejmě, věděl jsem to, Twinks, moje stará krabice na čaj – jenom jsem si s tebou tak pohrával.“

Twinks ale tento podtext skrytý mezi řádky jeho citoslovce zřejmě nezachytila. V zamyšleném gestu se dotkla prstem svého dokonale tvarovaného nosíku. „Jak jsem řekla, věděli velmi dobře, co tu visí za obrazy. Ten Gainsborough a Reynolds byly jediné dva cenné kusy v tomhle domě.“

„Ach, takže oni namalovali jenom dva obrazy?“ Její bratr se v temperamentním gestu rozmáchl po celé velké hradní obrazárně. „To museli celý tenhle zbytek udělat nějakí jiní maníci, co?“

Jeho sestra se opět ovládla a projevila velkou trpělivost. „Blotto, na všech těchto obrazech jsou vévodové, nemám pravdu?“

„Ano, jsou to naši předkové.“

„A každý z těch vévodů žil v nějaké jiné době, že?“

„Správně...“

„A v každé generaci mohl být tak jeden, maximálně dva vévodové. Nemohlo být nikdy víc vévodů současně.“

„To je sakra dobrý postřeh.“

„Takže je jasné, že je musel vždycky namalovat nějaký jiný umělec.“

Blottovi to stále nedocházelo.

Tón Twinksina hlasu prozrazoval, že už ji mírně rozčiluje vysvětlovat bratrovi něco tak triviálně jednoduchého. „Gainsborough a Reynolds nežili tak dlouho, aby mohli namalovat všechny ty vévody. Už jsi to pochopil?“

„Ach, ne. Už tě chápu. Už mi chytil střelný prach,“ pronešl konečně Blotto. „Takže, co se týče umění, tihle maníci... tenhle Gainsborough a Reynolds, mají být něco jako specialita šéfa kuchyně.“

„Jsou to vdolky s tou nejlepší a nejhustší šlehačkou, Blotto, můj starý trombóne. Každý z těch dvou obrazů má hodnotu stovky těchhle ostatních.“

Blotto si obdivně pohvízdl. „To tedy koukám. Nedovedu si představit, jaký sběratel bez mozku by měl potřebu sbírat portréty našich předků?“

„Myslím,“ vysvětlila mu citlivě Twinks, „že co se týče hodnoty obrazu, nejde tu ani tak o námět díla jako spíš o jeho autora.“

„Tak to je fakt rum baba nasáklá pořádnou dávkou rumu. Myslím ale, že ty dvě ryngle... ten Gainsborough a Reynolds... přece neměli šlechtický titul. Nebo se pletu?“

„Joshua Reynolds byl v roce 1769 pasován králem Jiřím III. na rytíře.“

„Twinks, můj knoflíku do límce, já jsem myslel spíš titul, který by stál za zmínku. Každý nedopečený městský radní si dneska už může koupit titul rytíře. Nebo i jiný titul, když na to přijde. Měla jsi slyšet, co o tom vyprávěl náš Lufa. Docela dost chlapíků, co si paří zadky ve Sněmovně lordů, vyrostlo v totálním společenském marastu.“

Twinks ale nechtěla zrovna plýtvat energií na rozbor zvláštních vizí jejich bratra vévody. „Blotto, neměli bychom ztrácet čas žvaněním. Musíme vypátrat ty poberty, co si za pět prstů pořídili naše obrazy.“

„To je dobrá trefa, Twinks. Ale jak to chceš udělat?“

„Dej mi minutku času.“

3.

Twinks používá mozek

Blotto se s důvěrou k sestřiným schopnostem odmlčel a čekal, co se bude dít. Velký respekt ke své sestře choval prakticky ve všech oblastech života, obzvlášť si ji ale vážil v oboru vyšetřování kriminálních případů. Její instinkt pro nacházení stop a jejich vyhodnocování byl neomylný jako instinkt matky, která se na plese snaží vytipovat nevěstu pro svého dosud svobodného syna. Blotto proto s úžasem pozoroval, jak její břitký intelekt analyzuje každý milimetr stěny, na níž ještě donedávna visely portréty Ruperta Fintila a Ruperta Nesvéprávného.

Zavládlo dlouhé ticho. Skoro tak dlouhé jako chodba velké hradní galerie. Během této nekonečné doby její azurové oči těkaly z místa na místo a získávaly z mahagonovým dřevem obložených stěn informace běžnému pozorovateli – a zajisté také jejímu vlastním bratrovi – nedostupné.

Pak si Twinks zhluboka a s úlevou oddechla a oznámila: „Myslím, že už vím, co se tady přesně stalo.“

„Opravdu? To tedy netuším, jak jsi k tomu dospěla?“

„Pouhé pozorování, Blotto. Podívej...“ A následovalo další z oněch brilantních vysvětlení, jimiž byla Twinks pověstná.

„Jak jsem již řekla, skutečnost, že byli odcizeni Gainsborough a Reynolds, svědčí o tom, že tato loupež byla dílem vzdělaných, nebo aspoň dobře informovaných zlodějů. Věděli velmi dobře, po čem jdou. Věděli, kde to najdou, a museli to mít velmi dobře naplánované. Ostraha tady na taw-

cesterském hradu byla vždycky poněkud laxní, takže jim při té loupeži nestály v cestě příliš velké překážky. Museli sem ale nějak proniknout. Pokud by byli oblečení jako služebnictvo, vystavovali by se riziku, že je někdo pozná. Takže vsadím své bendžo proti banánu, že se na tawcesterské panství naši zlodějíčkové vetřeli coby naši oficiální hosté.“

Blotto byl šokovaný. „Cože? Chceš snad říct, že to udělal někdo z našich společenských kruhů?“

„No, mohli to být nějakí lidé, kteří sem byli pozvaní na víkend. A někteří z nich,“ zdůraznila taktně, „do našich společenských kruhů nepatří.“

„Skvěle. Vyhráváš kokosový ořech, Twinks, moje belgická pralinko! Někdy se mi zdá, že se nám sem o víkendu vždycky nahrnou celé pluky těchhle lidí. Víš, že mi náš Lufa vyprávěl, že byl minulý týden na honu a že chlapík, který tam vedle něj střílel, byl nějaký advokát?! Žába v díře! Kam to svět spěje, když si takoví hokynáři dovolí nechat se zvat na naše společenské akce?“

„To, co tu říkáš, mě utvrzuje v tom, co jsem říkala, Blotto, můj knoflíku od starých kalhot. Pro ty lupiče to bylo tak jednoduché jako slupnout jahodu. Cožpak se člověk zabývá tím, co je to všechno za lidi, co k nám dorazí na víkend?“

„Ó velký Wilberforci, ne! To je jasné, že ne. Snažím se být ke všem těm chudákům zdvořilý, ale nikdy si ani nezapamatuji, jak se jmenují, co dělají a podobný humbuk kolem nich.“

„Pak jsem si jistá, že ten Gainsborough a ten Reynolds zmizeli minulý víkend. Vzpomínáš si, kolik tady bylo lidí?“

„Určitě. Vypadalo to tady jako v Londýně na Piccadilly Circus. Ta nedělní snídaně mi připomněla naše nejbouřlivější kriketové zápasy na Etonu.“

„A nevzpomínáš si, že by se některý z hostů choval třeba nějak divně... nebo na něco podezřelého?“

„No, myslím, že se tam všichni chovali pěkně divně. Víš, zdá se mi, že všichni lidé se chovají vždycky divně. Samozřejmě kromě naší rodiny, to je jasné. A vlastně si myslím, že i Lufa má občas takové slabší chvíle, kdy se chová divně.“

Na Twinksině zamračeném čele bylo patrné, že usilovně přemýšlí a snaží se vzpomenout si na něco významného. Po chvíli si na něco vzpomněla: „Mezi hosty byl takový manželský pár. Vzpomínám si, že na mě působili zvláštním dojmem. Působili tam, jako když jíš salát a plnou silou se zakousneš do kamínku.“

„Ach, opravdu?“

„Byli to nějací manželé z Francie, vzpomínáš?“ Blottova pohledná tvář vyjadřovala stále nejvyšší stupeň nepochopení, takže mu Twinks musela trochu pomoci. „Vikomt a vikomtko de Sales-Malincourt. Působili zvláštním dojmem, vůbec se mi nepozdávali.“

„Tak to je logické, že se ti nepozdávali – prostě Francouzi, co k tomu dodat? Pamatuju si na ně. Už od začátku působili zvláště a ani během víkendu se nesnažili nějak zapadnout.“ Na Blottově patricijské tváři se objevil soucitný výraz: „Nikdy jsem nepochopil, jak se cizinci dokážou vnitřně vyrovnat s tím, že se nenarodili v Británii. Vstávat každé ráno s vědomím, že nejsem Brit, musí být přece něco úděsného. A k tomu si ještě říkají šlechta – to je docela dobrý vtip! Francouzská aristokracie nestojí za zlámanou grešlí.“

„Vždyť víš, že se na nich podepsala francouzská revoluce!“

„Nemyslím si. Za zlámanou grešlí nestáli ani před francouzskou revolucí. Francie nikdy neměla opravdové šlechty. Alespoň ne takové, jako se rodí v Británii. Myslím, že anglická šlechta byla vždycky prvotřídní zboží, ale...“

„Blotto!“

Sestřin výkřik byl tak neočekávaný a hlasitý, až se Blotto vyděsil. „Jsi v pořádku, starý slanečku?“ otázal se.

„Na něco jsem si vzpomněla!“ Twinksiny blankytné oči zářily vzrušením. „Víš přece, kdo byl v sobotu ráno na lovu?“

„Ano, to samozřejmě vím.“

„Tak také víš, že všichni tam nebyli.“

„Promiň, nejsem zase v obraze, Twinks.“

„Vikomt a vikomtka de Sales-Malincourt na lovu nebyli.“

„To jenom potvrzuje vše, co jsem říkal o Francouzích.“

„Ona se omluvila, že je nachlazená, a vikomt prohlásil, že zůstane na hradě, aby jí dělal společnost.“

Blotto získal jen další důkaz toho, jak neblahou institucí je manželství. Nechápal, co to může být za muže, který se zřekne účasti na lovu jenom proto, že má jeho choť rýmu... Pokud se muž podvolí, dokonce mu zakážou chodit do klubu a zdůvodní to tím, že mají dítě.

Raději se ale do podobných myšlenek příliš nezaplétal. Na myšlenku tu byla Twinks a bylo vidět, že její mozek pracuje na plné obrátky. Blotto radši poslouchal její dedukce týkající se podezřelého manželského párku. „Vsadila bych poslední drobek z piškotového dortu, že to udělali v sobotu ráno. A vsadila bych se taky, že od té doby ve velké galerii nikdo nebyl.“

„To je docela možné. Nemyslím si, že by některý z našich víkendových hostů projevil sebemenší zájem o umění. Nebo o naše předky, když na to přijde.“

„To určitě neprojevil,“ Twinks si opět významně poklepala na nos. „Takže... naši zloději... co to jen mohlo být za lidi?“

Byla to jedna z opravdu řídkých příležitostí, kdy Blotto pocítil, že má nad sestrou intelektuální převahu, a využil proto příležitosti. „Divím se, že tak rychle zapomínáš,“ pro-

hlásil nadšeně. „Je to přece vikomt a vikomtko de Sales-Malincourt.“

„Ano,“ odpověděla Twinks zamyšleně a zpražila tak Blottovo nadšení, „to vím, ale, kdo to byl *ve skutečnosti*?“

Na tuhle otázku už Blotto odpovědět nedokázal.

„Myslím si, že to ve skutečnosti nebyli oni,“ pokračovala jeho sestra, „ačkoliv jejich francouzština byla na velmi dobré úrovni. Myslím si, že to byli určitě rodilí Francouzi. Zbývá ale zodpovědět dvě základní otázky: Kdo to byl? A kde jsou teď?“

Blotto se ani nesnažil si na to vytvořit vlastní názor. S důvěrou pozoroval svou sestru a čekal, až jemný mechanismus jejího mozku vyprodukuje další použitelnou informaci.

„Jsem si jistá, že tu museli nechat ještě nějaké další stopy,“ prohlásila a vzápětí zalovila ve své malé kabelce a vytáhla odtud velkou lupu se stříbrným držadlem. „Musíme se na to podívat trochu víc zblízka.“ Přistoupila blíž k dřevěnému obložení a sledovala lupou pavučinové obrysy, které po sobě zanechal ukradený Gainsborough a Reynolds. „Žádný pachatel neopustí místo činu, aniž by po sobě zanechal alespoň nějaký suvenýr. Umění amatérského detektiva spočívá v tom, že dokáže přecíst znaky, které nám tu pachatel zločinu zanechal.“

Její ohledání místa činu trvalo dlouhé dvě minuty. Vládlo přitom absolutní ticho. Twinks se pak s triumfálním úsměvem ve tváři obrátila ke svému bratrovi a oznámila mu: „Teď jsem si už úplně jistá tím, co se tu odehrálo.“

„Opravdu?“

„Ach, samozřejmě. Pavučiny fungují jako skvělé zařízení pro uchovávání důkazů, jak jistě tušíš. Jsou lepkavé jako belgický karamel. A tyhle pavučiny, které naši hmyzí pomocníci usoukali pod dřevěnými rámy ukradených obrazů, zachytily celou řadu stop. Ti nenechavci nás nasmě-

rovali stejně dobře, jako kdyby tu postavili novou silnici a jako bonus tu ještě postavili směrovku. Snadnější by to bylo jen v případě, kdyby nám tu nechali svoje navštívenky. Podívej, Blotto...”

Její drobný prstík ukázal na určité místo, jako kdyby se jednalo o konkrétní předmět. „Je jasné, že ti smraďoši měli rukavice. Věděli dobře, že na tomhle lesklém dřevě riskují velmi kvalitní otisky prstů. Nechali tu ale jiné stopy.“ Prst se přesunul na malý narůžovělý flíček na pavučině. „Vidíš? Tohle je stopa po glazé rukavičce té dámy. Není tu ještě nějaká další? Asi ne, pokud se nepletu...”

„Ty se nikdy nepleteš, Twinks.“

„To ne,“ přiznala po pravdě. „Vsadila bych čtyřicet tisíc proti rybí kosti, že tyhle rukavice byly zakoupené v Maison Grière na rue du Faubourg Saint-Michel v Paříži.“

„Žába v díře!“

„Takže víme, kde ona údajná vikomtka de Sales-Malin-court nakupuje. Není to vůbec styl oblečení, které se prodává na Champs-Élysées. Tahle rukavička pochází z nějakého obchodu, kde nakupují manželky všech těch obchodníků. A tady...” její prst se přesunul do jiné oblasti pavučiny, „vidíme stopy, které po sobě zanechal její manžel – nebo spíš to shnilé rajče, které se za něj vydávalo. Po jeho rukavici tady zbyl malý kousíček tabáku.“

Twinks přitiskla svůj jemný nosík ke stěně a začenicchala. „Ano, je to skutečně tabák, nepletu-li se.“ Blotto už se neobtěžoval opakovat, jak řídkým jevem by bylo, kdyby se jeho sestra dopustila omylu. Oba to už ale velmi dobře věděli.

„A pochází z nějakého laciného doutníku, který se dováží z Bolívie a prodává se pouze v malé trafice na rue des Folies-de-Grandeur v Paříži. Doufám, že už začínáš vidět souvislosti, Blotto?“

Její bratr byl nucen přiznat, že nezačíná.

„Dobře, tak se podívejme na třetí stopu, na důkaz, který považuji za třešničku na dortu svého vyšetřovacího *meringué glazé*.“ Twinks tentokrát ukázala na dubovou podlahu velké obrazárny, kterou smetáky a hadry služek a pantofle aristokratů za ty generace ohladily do vysokého lesku. „Vidíš tady ty čáry?“

Blotto neviděl nic, ale nechtěl působit zase jako truhlík, a tak energicky pokýval hlavou.

„Ty velmi jemné vrypy ve dřevě vypovídají o tom, že tu stál nějaký velmi těžký předmět. Podle hloubky a úhlu těch důlků si tróufám tvrdit, že byly vytvořeny mosazným rohem ručně zhotoveného kufru na dámské šaty, který se vyrábí v *atelieru* Honoré Dumartin na Neuilly-sur-Seine na předměstí Paříže a prodává se exkluzivně v obchodní pasáži Pfitzer na avenue Laliquette. To je zajímavé, co, Blotto, můj šunkový sendvič?“

Blotto nemohl rozhodně popřít, že to zajímavé je, ačkoli nevěděl úplně na sto procent proč.

„A je to obzvlášť zajímavé, protože ta místa, ty obchody, kde byly ty předměty zakoupeny, Maison Grière na rue du Faubourg Saint-Michel a trafika na rue des Folies-de-Grandeur, jsou obchody, kde obvykle nakupují lidé, kteří jsou nuceni pracovat.“

„Myslíš nějaké plebejské obchody pro lůzu?“

„Přesně tak. Zatímco obchodní pasáž Pfitzer na avenue Laliquette je špičkový podnik, opravdové rodinné stříbro. Mohli bychom si proto položit otázku, proč tihle pobudové začali najednou nakupovat v tak špičkovém obchodu?“

„To je jasné. Tu otázku bychom si měli opravdu položit. Proč tedy?“

„Protože to, co koupili v obchodní pasáži Pfitzer na avenue Laliquette, představovalo velmi důležitou součást jejich profesionálního vybavení.“

„Ach?“

„Pokud se chceš vyhastrošit jako příslušník šlechty...“

„Máš na mysli pouze francouzskou šlechtu...“ zdůraznil Blotto.

„Být francouzským aristokratem v tomhle případě úplně stačí. A pokud se honosíš nějakým právoplatným titulem a dostaneš pozvání na víkendový dýchánek na nějakém šlechtickém sídle, co je první věc, kterou se tu budeš prezentovat, Blotto?“

Konečně – Blotto dostal otázku, na kterou znal odpověď. „No přece zavazadla.“

„Trefa přímo do čumáku, Blotto. Když vybalíš z auta nějaké nevzhledné kufry, tak si tě nikdo nevšimne. Když ale vystoupíš s exkluzivním zavazadlem, které lahodí oku, sluhové k němu ihned opřekot poběží – nezáleží na tom, jak je ten kufr starý, *musí být ale zakoupen na tom správném místě.*“

Její bratr pokýval souhlasně hlavou. Twinks shlédla opět k podlaze. „Podle těch stop bych hádala, že ten kufr musel být asi stopu hluboký, tři stopy široký a asi pět stop vysoký. Skvělé rozměry pro přepravu dámské garderoby a... skvělé taky pro... no k čemu?“

„Pro přepravu kriketových pálek?“ tipnul si Blotto.

„To taky,“ zareagovala jeho sestra taktně, „ale kufr těchto rozměrů je také nanejvýš vhodný pro... přepravu ukradených obrazů.“

Její bratr se zakřenil. „Aha. Už jsem v obraze, Twinks.“

„A když ti chmatáci odjížděli, předali jednoduše zavazadlo tawcesterským sluhům a ti ho ochotně vynesli z domu.“

„To proraďné zmijí plemeno! Jak najdeme ty slizké parazitující pulce?“

„Ach. Výborně. Jak jsem už řekla, v tomhle směru už tady většinu práce vykonali oni za nás.“

„Vykonali?“

„Je to jenom otázka určení přesné polohy pomocí triangulace.“

„Opravdu. To mě podrž!“

„Představ si mapu Paříže...“

Blotto se zamračil, jako kdyby se snažil vyplnit sestřin příkaz. Tedy navzdory faktu, že si nedokázal vizualizovat ani mapu své vlastní ložnice.

„...a bude ti to jasné jakoacka,“ pokračovala Twinks. „Rue du Faubourg Saint-Michel ...rue des Folies-de-Grandeur ... avenue Laliquette. Tyhle tři ulice v pátém obvodu nám vytvoří jakýsi trojúhelník, v jehož středu je náměstí Biscuit de Garibaldi. Jak je všeobecně známo, severní a východní stranu náměstí tvoří vládní budovy. Na západní straně je klášter Les Petites Amies de Dieu. Na jižní straně máme ale obytnou zástavbu zvanou Les Appartements Clichy. Jedná se o čtyřposchodovou rezidenci. Na každém poschodí jsou byty. Byty se tu číslují od přízemí. Je logické, že žádný zloděj by si nevybral byt v patře – tedy pokud by si ho mohl dovolit. Kdyby sem vtrhla policie, byli by v pasti. Z tohoto důvodu budou bydlet v přízemí... V přízemí jsou tu pouze dva byty. Do prvního bytu v západní části bloku ale v odpoledních hodinách proudí tolik slunečního světla, že by to mohlo poškodit obrazy, které tu budou dozajista uloženy, dokud se je pachatelům nepodaří prodat.“

Mohu tedy zcela jistě identifikovat přesnou adresu pobytu údajného vikomta a vikomtky de Sales-Malincourt. Je to byt číslo 2, rezidence Les Appartements Clichy, náměstí Biscuit de Garibaldi, 5. obvod, Paříž.“

„Francie,“ dodal Blotto, který cítil potřebu podílet se na sestřině pátrání

4.

Řádné pojištění

„Pojištění?“ zopakovala vévodkyně vdova autoritativně inkriminované slovo. „To je ale přece jenom pro plebejce.“

„Chcete nám snad říct, matko,“ zeptal se Blotto, „že tady v tawcesterském hradu není nic pojištěné?“

Seděli v Modrém ranním pokoji. Právě odtud, z nádherného trůnu vyrobeného v osmnáctém století Thomasem Chippendalem, řídila vévodkyně vdova chod svého panství a tahala za nitky finančních a jiných transakcí. V reakci na tuto otázku upřela na svého syna nesouhlasný pohled a odpověděla: „Samozřejmě že ne. Zavádět takovéhle novoty není vůbec v souladu s Bohem požehnanou tradicí tawcesterského rodu. Zaprvé, museli bychom si špinit ruce se všemi těmi lidmi ze společenské spodiny, jako jsou advokáti a jiné podrasy, jimž se myslím říká,“ otrásla se odpořem, „pojišťovací agenti. Za druhé, odpradáвна bylo čestným úkolem a povinností aristokracie umět ochránit svůj vlastní majetek. Kdyby se člověk nechal pojistit, mohlo by to také znamenat, že nedůvěřuje lidem, které si pozval do svého vlastního domu. Je to, jako bychom rozhlásili, že podezříváme své vlastní hosty z toho, že by nám mohli něco ukrást.“

„V tomhle případě,“ podotkla Twinks, „někdo z našich hostů také něco opravdu ukradl.“

„To byla naše chyba,“ oznámila vévodkyně vdova. „Neměli jsme takové lidi zvat. A kdybychom se teď pojistili,

znamenaloby to také, že se k této chybě veřejně přiznáváme.“

„Samozřejmě,“ vložil se do debaty opět její syn. „Ale když teď nic nepojistíme, nebudeme si moci pak činit nárok na pojistné.“

„O to tu teď nejde, Blotto. Hlavní problém tkví v tom, že musíme dodržovat určité standardy. Standardy, které lidé našeho postavení dodržují již po staletí. V Británii se příslušníci nejvyšších společenských vrstev po staletí navzájem okrádali. Výraz ‚loupeživý baron‘ nevznikl náhodou. Drancování a plenění cizích domovů patřilo kdysi k běžným koníčkům, jimiž si šlechtici v minulosti krátili dlouhou chvíli. A když byl dům nějakého aristokrata vypleněn, řekněme třeba v době války růží, bylo jasné, že nebude brečet na klíně nějakého pojišťováka a nebude ho prosit, aby nějaká pojišťovna zjedнала nápravu.“

„A kdo tedy tenkrát zjednal nápravu?“ zeptal se mírně nervózní Blotto.

„O nápravu se postaral dotyčný šlechtic tím, že vyplenil dům toho šlechtice, který mu vyplenil jeho dům předtím. Tím bylo spravedlnosti učiněno zadost a cenné věci pak cirkulovaly mezi právoplatnými vlastníky.“

„Ale matko,“ zeptala se Twinks, „chcete tím naznačit, že jsme neudělali nic pro to, abychom naše obrazy zabezpečili? Že jsme ty smradlochy prostě nechali, aby nám je ukradli?“

„Samozřejmě že to nenaznačuji,“ vybuchla vévodkyně vdova jako sopka, která už dlouho uvažovala o erupci. „Vikomt a vikomtka de Sales-Malincourt prokázali, že nebyli hodni cti být hosty na tawcesterském panství. Ba co víc, prohřešili se proti všem tradičním kodexům pohostinnosti. Chovali se přesně tak, jak by člověk od francouzských šlechticů očekával.“

„Máme kromě toho velmi mnoho důvodů, proč se domnívat, že ti aristokraty vůbec nebyli.“

„Přesně tak, jak říkám. Francouzští aristokraté nejsou skuteční aristokraté.“

„To určitě ne. Kromě toho si myslíme, že ti dva lumpové navíc jenom *předstírali*, že jsou příslušníky francouzské šlechty.“

„To je docela bizarní, když chce člověk předstírat něco takového.“

„Je to celkem praktické, když chce být člověk pozván na víkendovou párty do sídla, kde mají Gainsborougha a Reynoldse.“

Vévodkyně vdova byla nucena neochotně přiznat, že její dcera má bod. „Hlavní teď je, co s tím uděláme.“

„Odpověď je jasná, matko.“

„A ta zní?“

„A ta zní?“ zopakoval Blotto matčinu otázku, neboť měl rovněž problém držet krok se sestřiným brilantním myšlením.

„Musíme toho Gainsborougha a Reynoldse najít a získat zpátky,“ oznámila Twinks.

„A jak to chcete udělat?“

„Pojedeme do Francie.“

„A kdo přesně tam pojede, mohu-li se zeptat?“

„Blotto, já a Corky Froggett bude řídit.“

„Hm...“ pronesla vévodkyně vdova a její pokožka přešla do ještě tmavěji fialového odstínu než obvykle. Bylo vidět, že o tomto návrhu přemýšlí. „Věc se má tak, Honorie, nejsem si jistá, že tě tu mohu v tuto chvíli postrádat. Je nezbytně nutné, abys byla nyní přítomna na tawcesterském hradu.“

„Proč, matko?“

„Neušlo asi tvou pozornosti, že již po určitou dobu je zde naším milým hostem markýz z Bluntleighu...“

Ach, drobký ze sušenek, pomyslel si Blotto. Je jasné, že matka kuje již delší dobu plán na to, že od Twinks a Buzze-
ra Bluntleigha získá nějaké potomstvo. Ten poznatek mu
byl tak nepříjemný jako pořádné ječné zrnko. Věděl dobře,
že když se vévodkyně vdova do něčeho zakousne, drží to
a nepustí jako stafordšírský bulteriér. A podobnost s tím-
to živočišným druhem nebyla u vévodkyně vdovy pouze
přenesená.

Twinks vymyslela našťěstí bryskně protiargument. „Mat-
ko, chcete přece, aby se ty obrazy od Gainsborougha
a Reynoldse vrátily zase zpátky do velké obrazárny, ne?“

Vévodkyně vdova byla nucena přiznat, že chce.

„Což ale znamená, že se bude muset někdo vypravit
do Francie a přivést je zpátky. Je jasné, že tenhle úkol musí
splnit někdo z rodiny. Jinak se zpráva o té krádeži rozší-
ří na veřejnost a Tawcesterové z toho budou mít pěknou
ostudu. Je jasné, že se toho nemůže ujmout Lufa. Předsta-
va, že by jel do Francie a hledal tam zločince, je absurdní.“

„Nebylo by to v souladu s jeho postavením.“

„Trefa do černého, matko. Takže zbývají už jen dvě mož-
nosti – že pojede Blotto a já, jak jsem navrhla, nebo že po-
jede Blotto sám.“

To byl velmi silný argument, proti němuž vévodkyně
vdova nedisponovala dostatečnou municí. Byla ženou,
která si nedělala o životě příliš velké iluze. A už žádné iluze
si nedělala o intelektuálních schopnostech svého mladšího
syna. Nakonec musela souhlasit s tím, že do Francie poje-
dou zachránit ukradené Ruperty oba dva. A oba sourozen-
ci si byli jistí tím, že splní úspěšně své poslání a do Vánoc
budou zpátky doma na tawcesterském hradě.

Na chodbě před Modrým ranním pokojem stál v pozoru
markýz z Bluntleighu. Jeho tvář, napjatě sledující dveře po-

koje, vypadala jako tvář jevištního technika, který s úžasem sleduje, co se děje na scéně varieté. Svým vilným pohledem ale nevyhlížel polonahou revuální tanečnici. Čekal na Twinks.

Jakmile se otevřely dveře a na chodbu vyšel Blotto a jeho matka, markýz udělal krok kupředu a jeho ohryzek začal poskakovat jako pingpongový míček na vodotrysku v zábavním lunaparku. Vrhł se na ruku své milované Twinks a vtiskl ji do náruče objemný svazek hustě popsaných papírů. „To je pro vás,“ podařilo se mu zadrmolit, než odpelá-šil po chodbě jako zajíc trpící trávicími problémy.

Twinks vybídla bratra, aby ji následoval do jejího pokoje, kde měli naplánovat cestu do Francie. V pokoji pak otevřela pikslu s kakaem, a když Blotto přijal její nabídku lahodného nápoje, nezazvonila překvapivě na služku, ale stiskla tlačítko elektrického přístroje a připravila kakao sama. Blotto byl občas šokován tím, jak uměla Twinks držet krok s moderní dobou.

Když mléko začalo bublat, ozvalo se zaklepání na dveře a Twinks vyzvala Grimshawe, tawcesterského majordoma, aby vstoupil. Vrchní sluha přinesl na stříbrném podnosu objemnou dopisní obálku. „Omlouvám se, že vyrušuji, milady, ale tohle právě dorazilo expresní poštou. Bylo mi řečeno, že tento dopis již očekáváte.“

„Ach. Grandiózně. Dobrá trefa, Grimshawe. Můžete jít.“

Za minutu byl vrchní sluha již za dveřmi a Twinks otevřela obálku a začala studovat její obsah.

„Co to je za pif-paf-puf?“

„To je od Razzyho.“

Blotto nechápal. „Promiň. Nejsem v obraze, Twinks, můj starý garnátový sendvič.“

„Razzy neboli profesor Erasmus Holofernes. Velké zvíře na univerzitě.“

„Myslel jsem, že profesor může být jenom člověk.“

„Ne, je to samozřejmě člověk. Je profesorem na koleji sv. Rafaela v Oxfordu. Vždyť jsem ti už o něm vyprávěla. Pomohl mi vyřešit spoustu případů.“

„Ach!“ Blottovo citoslovce zaznělo poněkud chladně. Už si konečně vzpomněl, kdo je Holofernes. Muž s moz-
kem podobným dokonale fungujícímu stroji, který dokáže
během několika vteřin zpracovat a vyhodnotit informace
ze všech koutů světa. A ačkoli Blotto dokázal uznat, že on
sám a jeho chabý intelekt nedokáže během procesu nároč-
ných dedukcí a analýz být při vyšetřování příliš k užitku,
cítil poněkud nelibě, že Twinks musí využívat služeb další
osoby. Blotto měl prostě rád, když případ řešili jenom oni
dva a nikdo další se jim do toho nemíchal.

Nemohl se ale nenakazit sestřiným radostným vzruše-
ním, když při čtení dopisu vykřikla: „Ach, tak to je grandí-
ózní! Podívej, co pro nás Razzy zjistil!“

Její použití výrazu „pro nás“ namísto výrazu „pro mě“
pak mělo na svědomí, že roztály i zbývající ledy Blottovy
rezervovanosti. Twinks se důkladně probrala všemi do-
kumenty, které obálka obsahovala, a podala Blottovi dvě
fotografie, které z objemného balíčku vytrídila. Na obou
byli zobrazeni muž a žena. Na první byly tyto postavy ob-
lečeny do kožichů a šatů ve stylu posledního ruského cara
a carevny. Na druhé měly na sobě oblečení, které si na sebe
v rámci svých charitativních akcí oblékají londýnští perloví
králové a královny.

„Kdo jsou ti čtyři lidé?“ zajímal se Blotto.

„Ve skutečnosti jsou to jenom dva lidé,“ odpověděla
Twinks, aniž by vzhledla od papíru, který studovala.

Málokdy to jejímu bratrovi zapálilo tak rychle. „Ach pro-
miň, Twinks, můj starý savý papíre. Jsou čtyři, na každé fo-
tografii jsou dvě osoby, takže ostrouhaná mrkvička.“